

Men make dus op de rooskleurige, en op de witte het puntje zwart in het vierkant onder nummer 3.

Niet vergeten op alle beide brieven te teekenen.

De leden die zich willen gelasten aan andere personen te leren kiezen, kunnen kiesbulletijns, van de zelfde kleur en formaat als die welke men in het kiesbureau zal krijgen, bekomen in Vooruit.

Hoe men eene lieflijke stemming uitbrengt
Met boven de socialistische-radicalen lijst te stemmen en bovendien te stemmen boven of nevens een of verscheidene namen van eene andere lijst, hetzij socialistische, liberale of katholieke.

Hoe men eene ondoelreffende stemming uitbrengt

Met nevens al de namen of eenige namen der socialistische lijst te stemmen, en bovendien nevens een of verscheidene namen eener andere lijst.

Hoe men eene trouwelooze stemming uitbrengt

Met nevens de namen der socialistische lijst te stemmen, ten einde de radicalen of socialisten, welke samen geheel onze lijst uitmaken uit te sluiten.

Hoe men goed stemt

Met alleen boven de radicaal socialistische lijst te stemmen. Dat is: onder nummer 3.

Niet vergeten dus, onder n. 3, op de rooskleurige en witte kiesbrieven, die men in het kiesbureau, ontvangt.

Werkmans-kandidaten

Een der jongste mode-artikelen in de politieke bourgeoiswereld is wel de werkmans-kandidaat. In alle burgersbladen, 't zij van liberale of katholieke richting, hoort men thans de noodzakelijkheid verkondigen dat er ook werklieden op de kandidatenlijsten dier partijen staan, en werkelijk wij zien ze er ook op prijken.

Vroeger, toen het stemrecht nog een uitsluitelijk voorrecht was der bezittende klassen, was er geen spraak van vertegenwoordiging van den arbeid. Moest men bijv. tien jaren geleden bij de liberale of de katholieke partij gekomen zijn om hun de noodzakelijkheid aan te wijzen dat zij ook werklieden op hunne kandidatenlijsten namen, zij zouden u zeker voor gek hebben aanzien. Dit zou in hunne oogen zoo bespottelijk zijn geweest als had men hun komen vragen om ook een paard of een hond op hunne lijst te laten prijken om de belangen van het dierenrijk te behartigen.

Dit feit alleen toont klaar en duidelijk genoeg aan dat al die werkmansliefde, waarop beide burgerspartijen thans bogen, eenvoudige huichelarij is. Nu veinzen zij het recht der arbeiders gedeeltelijk te erkennen, omdat deze, dank aan de onvermoedbare propaganda der socialistischen, althans een deel hunner burgerrechten hebben veroverd. Nu kan, zonder eenige hulp van werklieden, geene enkele burgerspartij nog den zoge behalen. Zij moeten dus wel in werkmansliefde doen en eenige hunner geliefkoosde zetels aan « arbeiders » overlaten.

Dat zij tot aanvulling dezer plaatsen de gewilligste marionetten uitzoeken of de sluwste verraders hunner klasse, spreekt van zelfs.

Zulke « werkmans »-afgevaardigden, die met de bezittende reactionaire partijen eene lijst uitmaken, zullen natuurlijk nooit de voorrechten der kapitalisten aanraken. Zij vormen slechts een aanhangsel der oude klikken die sinds zoo vele jaren de arbeiders als slaven en stiefkinderen beschouwen.

De arbeider was voor tien, twintig en meer jaren, als het stemrecht nog niet was uitgebreid, toch wel zoo veel waard als nu, en toch even eerbiedwaardig; waarom namen liberalen of katholieken toen geene werklieden op hunne kandidatenlijsten voor om 't even welke verkiezing?

Eenvoudig omdat zij in den grond de arbeiders niet als menschen van gelijke waarde als hen zelve aanzien. 't Is met den grootsten tegenzin dat de heerschende klasse eenig recht aan de werklieden heeft verleend, wetende dat zij voortaan rekening van de lage klasse zou moeten houden en dezes belangen niet meer volkomen zou kunnen verwaarloosen.

Maar spoedig bedachten de oude kapitalisten een list: Zij besloten zelf in werkmansliefde te doen.

Zij redeneerden: Als de werklieden zich als klasse vereenigen en gezamenlijk voor hunne belangen optreden, zijn wij verloren. Laat ons het oude beginsel van « verdeel en heersch » toepassen. Wij zullen wel een paar gewillige saulen vinden, verzet op een handdruk van een rijke mijnheer, die gereed zullen zijn hunne klasse te verraden om met ons gemeenzaak te maken.

Als wij op onze kandidatenlijsten eenige van die verwaande gekken nemen, dan zullen er ook wel eenige sukkelaars zijn, die dat als eene rechtstreekse vertegenwoordiging der arbeidende klasse zullen aanschouwen, en zoo zullen wij — liberalen of katholieken — nog wel eenige werkmansstemmen kunnen vangen. Dan zijn wij gered — en wij zijn weer den baas als vroeger. Nu en dan laten wij onze marionetten eens spreken, maar als het op stemmen aankomt, dan zullen wij wel zorgen dat zij het niet te bont maken.

Dat is wel de troef die de neerschende klasse

meent te hebben gevonden, om de macht der arbeiders te kunnen breken, want de kwestie is niet dat er werklieden in de wetgevende of besturende lichamen zetelen — maar wel welke programma's er in die raden zullen worden besproken en uitgevoerd.

De « werkmans-kandidaten » der katholieke en liberale partijen hebben zich immers verbonden de programma's hunner wederzijdsche meesters te verdedigen.

Wat hebben de arbeiders er dus aan dat er een paar hun gelijken nevens de groote heeren plaats nemen?

De verbetering van het lot der werklieden hangt niet af van personen, maar hoofdzakelijk van hervormingen van stoffelijken aard — en die kunnen slechts verwezenlijkt worden door de toepassing van het socialistisch programma.

De eigenlijke werkmans-kandidaten staan dus alleen op de radicaal-socialistische lijst, die gezamenlijk optreden met bovenvermeld doel.

Willen de arbeiders dus hunne belangen wezenlijk behartigen — dan zullen zij als één man voor die lijst stemmen.

Zij zijn onmachtig

De twee volksverdrukkende partijen, katholieken en liberalen, overstromen wel is waar de huizen met gazetten, waarin zij elkander uitschelden voor al wat gemeen is, en waarin de gewone domme laster op de socialistischen scheering en inslag is — maar iets weerleggen van ons programma, daaraan waagt zich niemand.

Noch katholiek, noch liberaal, noch vrije (?) burger, kunnen of durven een punt van onze voorgestelde verbeteringen aanraken.

De liberalen willen dus alleen het huidige wanbestuur behouden.

De katholieken zouden de onrechtvaardigheden natuurlijk nog verzwaren, om de kloosterscholen te ondersteunen.

In geen enkel hunner schimpbladen wordt een gebenedijd woord geschreven tegen de schandelijke gemeentekieswet, geen enkel woord van protest tegen de brutale onrechtvaardigheid dat een rijke nietsdoener 4 stemmen heeft tegen de armen man 1.

Niets van dat alles. Wat domme zeever, zie daar al wat zij kunnen vertellen.

Jongens, 't is tijd dat wij met dien ouden rommel opruimen. Als een man gestempeld onder nummer 3.

Klimmende armoede

Om een bewijs te geven hoe de armoede vermeerderd hebben wij maar te zien naar het getal huisgezinnen dat te Gent moet ondersteund worden door het weldadigheidsbureau.

Zoo vinden wij dat er in 1838 1503 familie-vaders waren die onderstand moesten ontvangen omdat zij te weinig loon verdienden, terwijl er 2063 waren door onbekwaamheid tot werken; in 1891 was het getal dat al werkende onderstand moest vragen, geklommen tot 1871 en de onbekwamen tot werken 2264; later stelden wij vast dat het getal personen die niet genoeg verdienden om al werkende te leven en onderstand ontving, was gestegen tot over de 1900 en de onbekwamen tot 2304.

Welnu is het niet verschrompelijk dat het getal personen vermeerderd dat al werkende onderstand moet vragen, terwijl de algemeene rijkdom vergroot.

En hoevele zijn er niet die aanvragen doen om iets te krijgen en onverrichter zake mogen terugkeeren, terwijl er nog honderden zijn die in stilte lijden.

Zou dat eene bende lediggangers zijn, heeren burgeropstellers?

Voor 's Volksonderwijs

Als de katholieken verklaren dat zij voor 's volksontwikkeling zijn, liegen die mannen. Hoe dommer het werkvolk, hoe gemakkelijker dat zij zich laten leiden en daarom weinig onderwijzen.

Sedert dat zij aan de regeering zijn hebben zij de volgende scholen afgeschikt:

877 lagere scholen; 233 bewaarscholen, 1079 adultenscholen, 2184 officiële scholen, die gezamenlijk 44987 leerlingen telden.

Zij stelden 1047 onderwijzers op wachtgeld, 1500 werden op straat geworpen en 3316 hunne jaarwedde vermindert.

Bij deze nieuwe schoolwet hebben zij wat stroop willen strijken aan den mond der onderwijzers, om aan dezen al den smaad, al de lasteringen en de uithongering hunner medebroeders te doen vergeten.

't Is noodig op tijd de schandelijkheden van sommige partijen te herinneren.

Eene tegenstelling

Wij stellen vast dat de stadsingenieur opslag van loon heeft gekregen en zijn loon nu 9200 franks bedraagt.

Dat is voorwaar een schoon minimum van jaarwedde en voorzeker zal die heer in geen werkstaking moeten gaan, maar als hij de handdelwijze nagaat tegenover de kleine bedienden, valt er nu nog al wat op te zeggen.

De stadsbruggendraaiers die kregen geen loonsvermeerdering, maar verscheidene loonsvermindering. Men vindt dat die bedienden

te rijk betaald werden en binnen korten tijd Rothschilds zouden geworden zijn.

Een goed contrast.

WEG MET DE 4 STEMMEN

De grootste deugenieterij die ooit op de wereld gebeurd is, is wel die van aan de rijken 4 stemmen te geven.

Het beduidt dat wij werklieden maar het vierde zooveel waard zijn als de rijken.

Is dat niet in ons gezicht spuwen?

En met die mannen gaan de dompers samen.

Weg dus met den geheelen boel!

BIJ DE KAARTLEGSTER

In drie bedrijven

(1° bedrijf)

Het is avond, in het midden der week van november.

Eenige domperskandidaten, geheel in hunne capuchons gedraaid, komen op het Meerhem.

Thibaut. — Ik heb altijd gehoord dat Nelleke toch de waarheid kan zeggen, ik ben benieuwd of zij dit met ons ook zal kunnen.

Ligy. — Ik ook, mijn herte klopt gelijk 'nen hamer, en ik ben zuiver benauwd om er binnen te gaan.

Huyshauwer. — Ge moet niet bevreesd zijn, ik ben er al zoo dikwijls geweest, en er is geen gevaar. Hare twee groote katten maken een beetje een aardig effect, maar ze doen toch geen kwaad.

Mijnheer Eugene. — Iedereen zegt het toch dat ze de waarheid kan zeggen.

Huyshauwer. — Daar kan ik het best over oordeelen: al wat ze mij voorzegd heeft is gebeurd! Het is van haar dat ik het eerst gehoord heb dat ik nog een groot man ging worden, en ge weet, zij heeft zich niet bedrogen.

Van der Motte. — Ik ben benieuwd wat er van mij zal worden.

Huyshauwer. — Dit zult ge haast gaan weten, ze zijn er bijna; het is het 27^e poortje.

Ligy. — Hoe is het, mogelijk, met zoo eene wetenschap in een poortje te moeten wonen!

Huyshauwer. — Dat komt omdat de menschen in den tegenwoordigen tijd te dom zijn om die voorkennis naar waarde te schatten.

(2^e bedrijf)

Nelleke zit aan hare tafel en de heeren rondom haar, op iederen hoek van de schouw zit eene groote zwarte kat.

Nelleke. — Gij komt bij mij, om van mij te weten wat voor iedereen verborgen is. Hebt ge voor elkander geen geheimen?

(De een bezieet den ander, doch eindelijk zegt Ligy: spreek maar op, wij hebben den moed alles te hooren.)

Nelleke. — Welnu, wie eerst?

Eylenbosch. — Begin maar met mij.

(Na goed de kaarten geschud te hebben, spreidt zij de eene nevens de andere uit.)

Nelleke. — Wel, mijnheer, ik durf het bijna niet zeggen, maar ge zijt uwe loopbaan geheel misloopen; ge had architect of tandentrekker moeten worden, want voor plans of tandentrekken zijt ge in de wieg gelegd.

Ge zijt begonnen als vijand van de kooperatie en thans zijt ge zelfgen kooperateur geworden. Ge kunt liegen zooals weinigen, doet ons heere ne vlassen baard aan, om te beter rijk en arm te kunnen bedriegen.

Eylenbosch. — Dat is niet waar.

Nelleke. — Ik ben het niet die het zeg, het zijn de kaarten die het uitwijzen. Wil ik ze eens op nieuw leggen, ge zult zien dat alles goed uitkomt.

Eylenbosch. — Ik heb genoeg van uwe leugens.

Thibaut. — Begin dan maar met mij.

Nelleke. — Ei! Mijnheer is advokaat. Hier zoo, die pijken heer dat zijt gij, herten- en koeken-boer, welke er achter komen, zijn de rooden, die ge door processen hebt willen den duivel aan doen om bij de rijke heeren en dames in de gunst te geraken. Hier liggen zij, klaveren heer, pijken en klaveren dame, en al die klaveren die er op volgen, zijn tranen welke ge niet hebt kunnen doen schreien, omdat ge geen processen hebt te voeren. De twee roode boeren houden den zot met u en...

Thibaut. — Het is al genoeg.

Nelleke. — Ik raad altijd mijne klanten aan alleen te komen, dan kunnen zij alles tot het einde toe aanhooren. Willen de andere heeren voortgaan?

Eylenbosch. — Zeker, ze moeten ook hun paart hebben.

M. Eugene. — Ik ben niet bang. (Stil tegen de anderen) Het is toch al niet waar.

Nelleke. — Ah zoo, mijnheer is politikus. Hij zit in de Kamer, waar hij tegen zijn eigen stemt. Ei, ei! zij komen al verkeerd, hetgeen beduidt dat ge juist anders doet dan ge spreekt: in uwe gazet spreekt ge voor de werkmenschen en in de Kamer stemt ge er tegen. Is dat eene manier van doen? Ik zie hier nog dat gij een program opge-maakt hebt waarbij het aan de stadsbedienden verboden wordt zich met politiek te bemoeien, wat gij nochtans zelf zoo gaarn doet en waaraan gij uwe goede dagen te danken hebt.

Ah, hier komt het uit, gij vreest de concurrentie, hoe meer politikusken, hoe minder kans voor u. Ziet zij liggen hier: pijken en klaveren zot, ten onderste boven.

(M. Eugene zwijgt beschaamd.)

Nelleke. — Wie nu?

Huyshauwer. — Kom Nelleke, zegt aan mij

eens wat beters, zooals ge vroeger altijd gedaan hebt.

Nelleke (de kaarten leggend). — Gij hebt u overgroeid. Ge zijt te groot geworden en uwe beenen zijn te zwak om uw lichaam te dragen. Ge zult een ergen val doen, jongen. Er is u onlangs een groot malheur overkomen, ge hebt eene buis gekregen bij uwe eigene vrienden (?) en even als dezen zijt ge met eene apennatuur geboren die u en hen alles doet navolgen wat ze van de rooden zien. Als ge niet oppast gaat ge nog veel kleiner worden dan ge waarlijk zijt.

Huyshauwer. — Ge zijt verdoemd als het waar is!

Ligy. — Niet vloeken, daarmede trekken wij den toorn des heeren over ons. Laat ons nu maar weggaan. Het spijt mij dat we hier binnen gekomen zijn.

Nelleke. — Het spijt mij voor u, mijnheeren, maar de meesten uwer hebben eene groote buis te wachten.

(Plotseling beginnen de katten vervaarlijk te miauwen en de kandidaten loopen verschrikt de deur uit.)

(3^e bedrijf)

(Terug op straat.)

M. Eugene (kwaad tegen Huyshauwer). — Ge zult mij nog meê krijgen, zulde!

Huyshauwer. — Ik sta er verstomd van en ik ben geheel van mijn stuk.

Thibaut. — Hoe wist dat helseheer dat ik geen zaken heb?

Ligy. — Ik geloof dat ze met den duivel omgaat. Morgen spreek ik er over met mijnen biechtvader, die mannen weten daar toch meer van als wij.

M. Eugene. — Ja, en hoe weet zij wie ik was, en hoe ik gestemd heb?

Huyshauwer. — Heb ik het niet gezegd dat zij de waarheid kan zeggen?

Eylenbosch. — O, gij stommerik, neemt gij dat voor waarheid? Al wat ze tegen mij verteld heeft waren al leugens, geen woord was er waar van.

Thibaut, (ter zijde tegen Ligy). — Die zou het zonnelicht durven loochenen in den klaren dag.

Eylenbosch. — Weet ge wat ik denk?

Allen te gelijk. — Wat?

Eylenbosch. — Dat zij uitgekocht is door de rooden.

Huyshauwer. — Och kom, zij wisten immers niet dat wij daar zouden naartoe gegaan zijn.

Eylenbosch (nijdig). — Ten ware er een verrader onder ons ware die het is gaan overbrieven.

Huyshauwer. — Zegt gij dat op mij?

Eylenbosch. — Die niet vuil is moet zijnen neus niet vagen.

Huyshauwer. — Gij vergeet tegen wie gij spreekt, eerbiedigd den gekozene des volks!

(Eene steuveling is op het punt los te breken, als de nachtwerker tusschen beide komt, en hen doet naar huis gaan.)

ZE HADDEN WEL GEWILD MAAR ZIJ KONDEN NIET

De doctrinaire papierkens maken nu aan de menschen wijs, dat de liberalen de eenigen zijn die geene samenwerkingen stichten.

Waar is de tijd dat de liberalen in hunne voordrachten, schriften en onderwijzen de werklieden voorspreken dat hunne redding in de samenwerking gelegen was? En om de daad bij het woord te voegen, en hunne lessen praktisch te onderwijzen op de Lieve te Gent, den aankoop van levensmiddelen oprichte?

Ongelukkig voor hen waren zij niet bekwaam te besturen, en zoo ging die maatschappij ten gronde.

Hoe lang is het geleden dat ze samenwerkende volkskeukens stichtten?

En nu willen ze roemen op hunne onbekwaamheid?

Hadden zij kunnen samenwerken, zij waren het gebleven, en zoo zij er kans aan zagen zouden ze terug beginnen.

Helaas, ze zoen wel willen, maar ze kunnen niet.

Weg met de geldverkwisters

Wat goede bestuurders de papen zijn, en hoe zuinig zij met de gelden weten om te springen blijkt uit de miljoenen die zij aan den Congo hebben gewegeworpen. 47,000,000 hebben ze er voor gestemd, en nog is het niet uit.

Kunnen zij in de groote steden meester worden, dan zijn zij bekwaam ook daar de kassen te plunderen voor den Congo.

Weg dus met de geldverkwinoers.

DAT IS TOUPET

De papen kennen geene schaamte.

Na al de misdaden door het papengouvernement bedreven, komen zij voor den dag als ware er niets gebeurd.

Onbeschaamd werpen zij zich op als de redders van burger en werkmans.

Ontelbaar zijn hunne beloften in zake van gemeenteaangelegenheden, precies als vroeger voor de Kamers.

Al wie weet hoe zij het land besturen, zal zich bejopen om hen niet meester te laten worden op de stadhuizen.

Weg

Dat moet de Geen enkele ken aan de de margarine, de om eenige rij ken.

Voor hen st ons kastijd.

Het ware iemand in sta

PI

Wat gaan In Roeland Pierlata! De g kuleswerken

Moesten wij de vent tracht

De mannen kandidaten o Poel hebben, werkersbevol groote huishu wonen.

Het werkv ningen en b blad. De werk dat is het wat len.

Wij knippe « De progr met de social de meetings i meetingen va Zijn zij vies v

't Is daaron de nobiljons maar meetin luizenkelders betrappen.

KIE

Geheel zek van werklid blijven, op he de kiezer zelv

De familiel komen op he van verblijf den politieke kiezer zijne l

Men moet zenden, waa Staat de reis doen.

Dit geldt v 24 november

Hoe

De helft de zen voor 4 ja ledere heb brief; de eer Elke kieze bureel twee reede.

Een kieze vier, van el De nieuwe twee gezind kiesbrieven

lijsten en libe gestemd wor Men stemt niet nevens

op elken k vierkantje. Uitvissche de namen va len met de nietige stem

Men stemt sche lijst.

M. L

Verleden gentsche Li

Verscheid het woord

moete niet daat 't vade vermeld.

De eenige deeld, is die Hij is den liberalism

Maar 't ge Frases, in Gansch zi

tegen het so dan eene werklieden

der bourgeo Dat de m lisme te vel deren — er in zijne oc wonder dat

ping van he